Ч. 205. Середа 12 (25) вересня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Конференция австрийских і угорских міністрів. — З гостини царя у Франциї. — З полудневої Африки.)

Президент угорского кабінету Кол. Сель і угорский міністер скарбу Люкач мали вчера перед полуднем в угорскій палаті міністерскій конференцию з дром Кербером і міністром скарбу Бем Баверком. Міністер Сель конферував також з міністром справ заграничних гр. Голуховским.

З побуту царя у Франциї заслугують на увагу кінцеві тоасти, виголошені в Бетені, по військовій ревії. Наперед промовив Любе. Дякуючи в імени француской републики В. Величеству і Єї В. цісаревій за привітливість, з якою взяли участь в гарних подіях послідних днів, пригадую великий політичний чин, який попередив ті події і надав їм ціле значінє. Приготований і заключений достойним вітцем В. Вел. цісарем Александром III і президентом Карнотом, а торжественно проклямований В. Вел. і президентом Феликсом Фором на корабли Потуо, союз межи Росиєю а Францию, мав час скріпити свій характер і принести овочі. Хотяй ніхто не міг сумнівати ся про переважно мирний характер, з якого вийшов той союз, то вжеж ніхто не може заперечувати сего, що-до удержаня рівноваги европейских держав той союз причинив ся дуже богато і був конечним передвступним услівєм мира. Той союз з ходом літ ще більше розвинув ся, а квестиї, які в недавних часах виступили на верх, стрітили той союз завсігди рішучим і рішеним до злуки власних інтересів з загальними інтересами сьвіта. Сей союз поступив в умиркований спосіб, бо був сьвідомий своїх сильних підстав і хотів всі біжучі квестиї розвязати в спосіб, відповідаючий людяности і справедливости. Те, що союз зробив доброго, є запорукою того, що ще довершить. В цілковитім довірю, що сей союз про якого основателів я перед хвилею згадав, одержав в нинішним дни сьвітле увінчанє, вношу тоаст на славу і щастє Вашої цісарскої Милости і Єї цісарскої Милости цісаревої, як і цілої цісарскої родини, а разом на велич і поводженє заприязненої і союзної з Францию Росиї. — Президент Любе виголосив тоаст сильним голосом і зі зворушенєм, яке уділило ся всім слухаючим і змогло ся, коли цар Николай встав з місця і відчитав звучним голосом ось який тоаст: Пане президенте! В хвили, коли покидаю Францию, де як-раз так сердечно нас принимали, — мушу висказати Вам нашу найгорячійшу подяку. Царева і я завсігди заховаємо в памяти, як дорогу згадку, сї дни, які серед вас ми перебули. Враженя, які ми тут відчули, останутъ незатерті в наших серцях, які завсігди будуть співчути з тим, що діє ся в заприязненій з нами Франциї і що она відчуває. Звязи, які лучать наші краї, ще більше скріпили ся і одержали нове увінчанє в доказах взаимної симпатиї. Тісний союз двох держав, які мають найбільше зближені наміри і переконаня, а які будуть старати ся взаимно стерегти свого становища, не хотячи чинити сего зі шкодою жадної з держав, є дорогоцінним елементом мира для цілої людскости. Вношу тоаст на поводженє заприязненого з нами народа, на поводженє славної армії і гарної француской фльоти. Позвольте пане президенте повторити нашу подяку і випити Ваше здоровлє.

Францускі часописи все ще обговорюють справу, длячого цар не приїхав до Парижа. Часописи националїстичні і монархічні кажуть, що цар на кождім кроцї оказував свою приязнь лише републиканьскому правительству і републиканьскій армії, звалюють вину на Вальдека-Руссо і додають, що цар вже хотів приїхати до Парижа, лише Вальдек-Руссо зробив той приїзд неможливим. Монархічні часописи гадають, що цілий союз з Росиєю не має для Франциї вартости. Temps подаючи ті всї голоси опозицийної праси, висьміває їх і каже, що не можна їх поважно брати і що ті голоси доказують лиш, що як монархічна так і националїстична партия утратили у Франциї всякий кредит і не мають нїякого значіня. — О президентї париского ради, Доссеті, що належить до партиї националїстів, оповідає часопись Liberté такий случай: Доссе не вдоволив ся тим, що по довгих заходах уділено єму авдиєнциї у царя і хотів в часї серклю ще раз розмавляти з царем. Отже наблизив ся в тій цїли до царя. Окруженє царя видячи, що Доссе приступив, представило єго цареви. Цар занепокоєний відповів: Алеж я вже з тим паном говорив — а коли мимо того Доссе ще не відійшов, казав цар: Ще раз висказую мій жаль, що не можу поїхати до Парижа.

Два оповіданя з Енґадіну [1].

(З ретороманьского — Ґ. Бундїого.)

I.

Жебраки з Понте [2].

Був раз чоловік і жінка, они мешкали в Понте. Називали їх Адамін. Они мали двох синів: Дяна і Дяхема. Дян, молодший, був хороший і розумний хлопець. Дяхем-же, противно, був дурний і непотріб, і робив лиш то, що мусів. Дян умів всілякі ремесла, вирізував, тесав, кован і т. ин. Коли хлопці підросли, умер отець на запаленє, а мати на удар серця. По похоронї сказав Дян до Дяхема:

— Що тепер будемо робити? Маємо повно довгів. Я гадаю, що було би найліпше, аби ми вибрали ся в сьвіт, один горі долиною, другий долї рікою, і розглянули ся, чи не дісталиб де місця наймитів; бо так не може дальше іти.

Дяхем відповів:

— Роби що хочеш, я не дуже буду розщибати ся. Як не найду роботи, то просто піду від хати до хати і вижебраю того, чого мені потреба.

На другий день вибрали ся оба братя в дорогу: Дяхем пішов в гору, Дян в долину. Так провели кілька днів. Дян брав з собою деревляні ложки, сільниці, сита, що їх сам виробиє, і кождого дня щось продав. Вечером вертали до дому, і Дян приносив все з собою досить гроша, між тим як Дяхем вижебрав лиш кілька оловяних марок, котрими бавили ся діти. Одного дня сказав Дян:

— Мені вже надоїло ся кождого дня іти в долину. Поміняймо ся: від тепер будеш ти ходити в долину, а я піду в гору, і імовірно зайду до Берґель [3].

На другий день встав Дян зі всходом сонця, і пішов в гору Енґадіну. Першого дня дійшов до села Сільва пляна, а другого перейшов гірский прохід Мальоя, і дійшов до долини Берґель. Ішов все дальше, і в першім італїяньскім місточку Кіявенні зайшов до гостинниці, і велів собі дати їсти і пити. Господар спитав єго, чи він піде дальше, а Дян відповів:

— Маю охоту побачити Італїю; тільки о нїй говорять люди....

— Так, так, — відповів господар, — край хороший, лише стережіть ся там людий. Там тільки розбишаків як мух, і кождого дня чути о крадежах і убийствах. Як хочете послухати моєї ради, то ніколи не ідїть ночию.

На другий день рано вибрав ся Дян в дальшу дорогу, і ішов цілий Божий день. Коли почало смеркати, прийшов до великого густого ліса, і єму зробило ся страшно, коли погадав, що можуть на него напасти дикі зьвірі, і єго роздерти, або що мігби дістати ся на яке зачароване місце. Коли так роздумував, вийшов нагле на велику лісну полянку; по серединї стояло велике старе дерево, а довкола него лавки. Ледве живий від утоми, положив ся Дян на одній лавці, аби відпочати, але нараз прийшло єму на гадку, що може де недалеко сидять які волоцюги, і єму видало ся лїпшим вилізти на дерево. Місяць сьвітив так, що було видко як в день, і Дян побачив недалеко за деревами дім, окружений муром. Перед дверми стояла лавка, довкола було велике подвірє, а по серединї кирниця. Дяна зняла охота піти до того дому, і поглянути, чи то не гостинниця. Але нараз побачив, як з дверий дому вийшло дванайцять хлопів, і єму здавало ся, що всі они були уоружені.

— Боже застуни! — погадав Дян, — то певне опришки, а може навіть ті, о котрих говорив господар.

І він бачив як ті люди наближали ся до дерева, на котрім він сидів, і зі страху ледве міг удержати ся на горі. Вскорі всі дванайцять опинили ся під деревом і посідали на лавки.

— Тепер — сказав ватажко — до діла! Нехай кождий з вас розповість, що зробив за тих чотирнайцять днів, що волочив ся по краю.

Почали оповідати один по другім, що котрий зробив. Один сказав, що підпалив хату і всьо зрабував, що було в хаті, другий убив якусь женщину і зрабував цілу купу дукатів, инший украв коня, і т. д.

Ватажко сказав:

— То всьо хорошо і добре, але що я зробив, того ніхто з вас не доказав. В Мантуї

[1] Енґадін — долина ріки Іну в Швайцариї.
[2] Понте — село в Енґадині.

[3] Берґель — полудневе продовженє долини Енґадіну, заселене вже Італїянцями.

Після вістий, які надходять тепер з полудневої Африки, положенє Англійців має бути дуже невідрадне. Зараз по оповіщеню звістної проклямациї Кіченера, всї розумні люди не ворожили їй успіху. І дійстно так стало ся. Помимо того, що Кіченер висилав до Бурів полонені женщини, аби они накланяли своїх мужів і братів до зложеня оружия, дальше помимо висланя в тій самій цїли поважаних бурских пасторів — команданти Бурів заявили, що рішили ся вести війну дальше в тій надії, що остаточно Бури побідять Англійців. Хоч часть Бурів бажає мира, бо дволїтна війна привела весь край і нарід до руїни, однако Штайн і Девет мають такий великий вплив на свій нарід, що нїхто не хоче їм противити ся а слова Девета уважають Бури приказом і слухають его. Колиб навіть бурский ґенерал Бота в Трансвали зложив оружиє, то Девет і Штайн будуть вести війну в Оранїї і в Капляндї, де Голяндцї стали тепер більше як коли небудь доставляти Бурам людий спосібних носити оружиє.

Новинки.

Львів дня 24 го вересня 1901.

— **Митрополича візитация.** Пишуть зі Скалата до „Руслана“: Дня 22-го вересня о 7-ій годинї вечером прибув Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий до Скалата, розпочинаючи візитацию скалатского деканата, витаний з можливою, як на мале місточко, величавостию. Улицї, котрими мав переїздити Владика і браму триумфальну прибрано хоругвами, зеленю і лямпіонами, доми ілюміновано, що при сприяючій погодї предгарно виглядало. Коли Преосьвященний висїв з вагона, повитав его короткою промовою декан о. І. Слюзар і представив старосту п. Шидловского, а опісля в почекальнї зібране в комплетї духовеньство деканату. Попереджений сьвящениками і численною гарною бандерию, серед гомону дзвонів і вистрілів, в'їхав Впреосьвященний до міста. При брамі триумфальній повитав рускопольскою промовою бурмістр др. Ерліх, а заступник бурмістра Г. Кивелюк подав Впреосьв. на тацї хлїб-сіль.

Опісля зближив ся Впреосьвященний до представителїв кагалу, а потім староста представив зібраних урядників. Велику і милу несподїванку зробив видїл читальнї, витаючи Архиерея довшою промовою устами нотаря Шолгінї, в котрій він піднїс значінє руского спископату, а звернувши на особу достойного Гостя, висказав надії, які в нїм покладаемо. Гарно виконлений хор читальнї відспівав многая лїта, а маленькі, біло прибрані дївчатка почали сипати Владицї цьвіти під ноги і похід рушив. В церкві Владика мимо умученя,— бо ще того самого рана відправляв торжественну коронацию ікони Матери Божої в Олеську, — сказав цїлогодинну проповідь і доперва о 10-ій годинї вечером зайшов до помешканя пароха. Нарід і інтелїґенция розентузиязмовані вродженою Преосьвященному ласкавостию, котру він тим більше оказував, що був мило тронутий так величавим і сердечним принятєм.

Додати належить, що єсли приняте і декорация міста випали сьвітло, то заслуга в тім виключно видїлу місцевої читальнї, котра починає красно розвивати ся, від коли осїли в Скалатї такі подвижники, як судия Чирнянський і нотар Шолгіня.

В недїлю вечером зі Скалата з'їде Преосьвященний до Кривого на понедїлок. В четвер буде в Грималові, де п. Намістник в честь Преосьвященного дає обід.

— **Др. М. Бобжиньский**, віцепрезидент ц. к. кравевої ради шкільної, поверне в послїдних днях вересня по кількатиждневім побутї в Закопанім до Львова, а дня 30-го с. м. відбуде ся перед полуднем в бюрі уступаючого п. Віцепрезидента торжественне пращанє его радою шкільною кравевою, депутациями і підвластними урядниками.

— **Важне для катихитів.** Вже вийшов з друку „Практичний провідник“ о. Е. Гузара, як має ся учити релїґії в І. класї взглядно на 1 і 2 степени науки в народних школах. Всї, що учать релїґії, повинні купити собі тую книжку, котра продає ся по 1 коронї в книгарнї Шевченка і Ставропиґійскій а з пересилкою о 10 сотиків дорожше.

— **Напад.** На віз почтовий, що їхав в суботу в ночи з Красичина до Перемишля, напало в селї Пралковичах пять розбишаків. В делїжансї їхало чотирох подорожних, котрих розбишаки тяжко побили; мимо того подорожним при помочи почтилїона удало ся зловити трох розбишаків і они віддали їх в руки перемиской полїциї.

— **Движима азбука**, — се прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обиимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з прикладом до уставленя букв. Цїна 10 корон; для учителїв народних і книгарень по 8 корон. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропиґійский (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна безусловно находитись в кождій народній школї.

— **Наука руского язика і письменьства для дївчат**, що ходять до не-руских шкіл, відбуває ся що суботи від 3-ої години пополудни в домі при Стрілецкій площі ч. 6 в партері в школї видїлової ім. Т. Шевченка. Видїл „Руского товариства педаґоґічного“ звертає ся з уклінною просьбою до патріотичних родителїв і опікунів, щоби заохотили свої дїти ходити на сю науку, котрої хосенність повинна бути ясною кождому тямущому Русинови. Ся наука відбуває ся в трех курсах. На найвисшім курсї учить Вп. професор рускої ґімназиї др. Іван Конач.

— **Улицю Сербску у Львові**, що лучить улицю Боімів з улицею Собеского, а не надає ся до комунїкациї возової за-для своєї вузкости, мають небавком розширити. В тій цїли ухвалила громада закупити два доми на здемольованє.

— **О рабунок в Городку.** Дня 18-го с. м. пізним вечером скінчила ся розправа карна против Теод. Паливоди і трох товаришів о злочин рабунку доверщеного в ночи з 14-го на 15-го марта с. р. на особі вислуженого возьного уряду податкового Вац. Менера в Городку. На підставі вердикту судиїв присяжних трибунал засудив Гринька Деревенка на 12 лїт, а Гриця Дениса на 15 лїт тяжкої вязницї; що-до Паливоди відступив прокуратор від обжалованя ще в часї доказового поступованя.

— **Пожар.** В Радружи, равского повіта, згорів будинок уряду громадского, замешкалий по части місцевим писарем громадским Партицким. Огонь знищив всї канцелярийні папери і домашну обставу Партицкого. Шкода виносить около 1800 корон і не була обезпечена. Догадують ся, що огонь розложив 6-лїтний син Партицкого, що бавив ся сїрниками.

не мають люди вже від десять днів нї каплї води. Король посилає цїлі компанії вояків, аби шукати жерела, але всьо дармо! Люди бігають як дурні, худоба ричить по стайнях, і всюди біда. Отже видав король декрет, що той, хто зможе показати, звідки би знов брати воду, одержить або его дочку, або половину маєтку. Але води нїхто не спровадить, хиба я! Слухайте, що я зробив: коли піде ся звідси стежкою на право, зайде ся в густий ліс; трохи дальше в лїсї іде вузка стежка на ліво, а як уйде ся кусник тої дороги, наткне ся на великий пень. Недалеко відтам стоїть хата пустинника, звістного як чарівника. До того пустинника я й пішов. Він рубав саме дрова перед хатою. Скоро мене побачив, хотів утїкати, але я прискочив до него, і сейчас спитав, що робити, аби в Мантуї знов вода показала ся. Старий не хотів говорити. Тодї я вирвав єму топір з руки, і як він побачив, що підношу єго на него, відозвав ся:

— Ах; даруйте менї житє, а я вам скажу, що зробити. До того треба отсеї золотої палички. Мусите піднести той великий вирваний з кореня пень; під ним єсть камінна плита і коли ви три рази ударите паличкою в плиту, то она піднесе ся і вода знов появить ся.

Але я его так не пустив; я добре знав, що старий знає ще богато всїляких инших річий. І я сказав:

— Мусиш менї тепер ще сказати, де стоїть дерево з тими великими яблоками, від котрих кождому, що їх з'їсть, росте довжезний ніс і що робить ся, аби той ніс знов змалїв.

— Майже милосердиє — скричав старий. — Коли я й то ще мушу сказати, то стану цїлком бідним чоловіком!

Але я вхопив его за его довгу бороду і положив голову на пень. Тодї він сказав:

— Як мене пустите, то я скажу.

Показав менї дерево і каже:

— Від тих яблок росте довгий ніс. Аби він знов зменшив ся, треба іти до Відня до огорода короля. Там єсть кирниця, а під одним стовпом лежить дуже стара черепаха. Шкаралупу тої черепахи треба потовчи на порох і тим порохом мастити ніс.

Пустинник пустив ся тепер до хати, але я поскочив за ним і ударив топором по голові, що він сейчас упав трупом. Відтак взяв я яблок з дерева, пішов до великого пня, підоймив его і положив під него золоту паличку. Приглянувшись ще раз добре тому місцю, аби собі его затямити, вибрав ся я в дорогу і день і ніч ішов, аж прийшов до Відня. Там переодїв ся я за селянина, взяв кіш з яблоками під паху і пішов до королївскої палати. Вояки не хотїли мене впустити, але я показав їм великі яблока і они покликали королївского слугу. Той сейчас взяв яблока, аби їх показати королеви. Вскорі вернув він з порожним кошем, заплатив менї всьо, що я жадав, і велїв принести ще більше таких самих яблок. Я сейчас відійшов, переодїв ся знов і вибрав ся в дорогу ще того самого дня. Кілька днів пізнїше, коли я вже був в Мантуї, оповідали менї, що той король у Відни з'їв яблока і дістав від того ніс на стопу довгий. Палата має бути повна лїкарів, але нї один не може нїчого порадити, отже король видав декрет, в котрім обіцяє, що тому, хто єму поможе, дасть або дочку, або половину маєтку.

— Щож ви на то скажете? Чи я не найспритнїйший між вами всїми? — Але час вже вечеряти. Розглянїтесь добре довкола, чи нема кого близько, хто міг би підслухати нашу розмову.

Бідного Дяна, коли то почув, облив зимний піт; він ледве держав ся на дереві зі страху. Опришки пильно шукали довкола, лиш на дерево поглянути не прийшло нї одному на гадку. Відтак зникла цїла шайка з ватажком на переді і вскорі побачив Дян, як они увійшли до хати, бо повний місяць сьвітив так ясно, що він всьо міг виразно бачити. Він зліз тепер з дерева і коли розглянув ся довкола, побачив на земли щось блищачого. „Ох щастє!“ — скрикнув і піднїс золоту монету, котру один з опришків згубив.

Але тепер Дян не задержував ся нї хвилї. Пустив ся як лиш скоро міг стежкою, о котрій говорив ватажко і вскорі побачив великий пень. Піднїс его з трудом і справдї найшов під ним золоту паличку. Сейчас сховав ей до кишенї і пішов шукати хати пустинника. Перед хатою лежав ще труп старого: Він підняв его і похоронив. Але відтак став утїкати.

Ішов цїлу ніч, а коли почало розвиднювати ся, побачив перед собою високу вежу і доми як палати. Поволи стали виходити люди на поле. Дян запустив ся з одним в розмову і спитав:

— Скажіть менї, друже, як називає ся той край?

Селянин відповів вічливо по італїяньски:

— То Мантуа, нещасливе місто.

— Коли можна спитати, яке нещастє їх постигло? — спитав Дян.

— Досить велике нещастє! Від десятьох днів не мають в місті нї каплї води, так що вскорі погинуть люди і худоба від спраги.

Дян пішов дальше і незабаром прийшов до міста. Там зайшов до першої стрічної гостинницї при дорозї і серед розмови спитав господаря, де можна би купити одїнє і де єсть добра аптика. Відтак купив цїле хороше, нове одїнє, а в аптицї красну скринку з передїлками на камфору, оливу, ріжні пахощі і т. ин.

— **Вандрівний дурисьвіт.** В почи дня 18. с. м. арештувала поліция в Радимні якогось елеґантно убраного панка, котрий їздив по містах і місточках, та виманював від людий передплату на якесь діло, котре ніби то мав видавати. Мантій той представляв ся всюди під іменем Франц. Веруша Ковальского, і казав, що він професор ґімназияльний. Показало ся, що той вандрівний дурисьвіт витуманив від людий на ту „передплату" около 4000 К., і жив собі вигідно та нічим не займав ся. Також і поліция львівска і в Новім Санчи одержали донесенє па Ковальского о витуманенє гроший. Арештованого замкнено до арештів в Радимні.

— **Страшна катастрофа.** З Габудінґен в Німеччині доносять: Вибух тут пожар в домі вдови Адріянової. Коли пожарна сторожа була занята гашенєм пожару, завалив ся мур 18 метрів високий і присипав 15 стражників. Всї тяжко ранені. Один 24-літний молодець, помер уже внаслїдок ран.

— **Щедрий запис.** Помершиі банкир Плявт в Липску записав для міста 900.000 марок на добродїйні цїли.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 24 вересня. Ґр. Ґолуховский конферував вчера з нунцием папским монс. Талянім в справі інститута сьв. Єронима в Римі, котра то справа має бути остаточно полагоджена.

Прага 24 вересня. Politik доносить з Відня, що міністер др. Резек був в недїлю досить довго на авдиєнциї у Цїсаря і пояснив Монархови політичну ситуацию в Чехії.

Кіль 24 вересня. Вчера від'їхала звідси царска пара до Росиї.

Льондон 23 вересня. Кічепер доносить з Преториї: Полковник Вілїямс забрав оногди відділ Бурів з 50 людий до неволї. — Ґен. Кренцінґер хотів перейти ріку Оранж і напасти на табор Бурів під Льоватом. Проба не повела ся. Анґлїйцї потерпіли значні страти. Бури забрали одну армату, котру відтак Анґлїйцї відзискали.

Бермуда 24 вересня. Трех Бурів, між ними сестрінець Жуберта утїкли з тутешної вязниці.

Відень 24 вересня. Neue fr. Presse доносить нині, що прибув тут Екск. Яворский і буде конферувати з дром Кербером в справі іменованя нового маршалка краєвого і віцепрезидента ради шкільної краєвої.

Надіслане.

— **„З живого і мертвого"** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **Хто з Вп. читачів „Народної Часописи"** має „Вістника" з р. 1898, книжку I. і II., а не комплетує річників, зволить відступити в умовленій цїні під адресом: С. Авдикович, Гаядки п. п. Глубічок вел.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Вернув відтак до гостинниці і спитав господаря, як далеко з Мантуї до Відня. Господар сказав, що буде потребувати на подорож одного дня і одну ніч. Дян заявив на то, що на другий день досьвіта вибере ся. Господареви подобав ся молодий чоловік і він запросив єго, аби заждав в господі, доки не прийдуть єго звичайні вечірні гості. Дян лишив ся, аби пізнати тих панів, бо надіяв ся, що може довідає ся від них ріжних річий, які можуть для него придати ся. Цїлий вечер говорено лиш про недостачу води і всі висказували погляд, що жерела мусять бути зачаровані.

На другий день вибрав ся Дян в дорогу. Смертельно утомлений прийшов по довгій подорожи до Відня. В господі подав себе за лїкаря, а коли то господар учув, шепнув до жінки: — То знов якийсь дурисьвіт, що хоче вкоротити ніс короля. — І — без жарту — Дян пішов ще того самого вечера до палати короля. Перед брамою спитав єго слуга:

— Чого хочете?

А Дян відповів:

— Я прийшов, аби королеви порадити на єго ніс.

Але слуга крикнув гнївно:

— Не треба, не треба! Таких лїкарів маємо тут що дня повно і нї один не міг королеви помогти. Тепер видав він строгий приказ, не впускати нї одного лїкаря під загрозою кари смерти.

— Добре — відповів Дян — я ручу моєю головою, що моє средство поможе. То дуже простий лїк: масть, яку я зроблю перед очима короля; ту масть приложить ся до носа.

Слуга подумав хвильку і сказав:

— Добре, я поклику секретаря.

Коли той почув, що король не буде заживати ніяких лїків, сказав:

— Ходїть зі мною до короля.

В комнаті короля була і стара королева і єї дочка, прекрасна княжна. Король був в лихім настрою і ледве глянув на Дяна. Аж коли почув, що не буде заживати ніяких лїків, відозвав ся:

— В імя Боже, зробім ще ту послїдну пробу.

Відтак попросив Дян о позволенє, аби міг піти до королївского огорода і сказав, що в тім огороді єсть кирниця на стовпах і що під одним стовпом лежить дуже стара черепаха; ту черепаху хоче він добути. Королеви видало ся то дуже чудним, але видав своїй службі приказ, аби викопали стовп. Секретар і инша служба були при тім і коли стовп викопали, побачили під ним справді черепаху. Вдоволений і урадований взяв Дян черепаху і заніс єї до палати короля. В присутности короля, королевої, княжни і всьої служби розтер він шкаралупу на порох і помішав єго з оливою, камфорою, кольоньскою водою і иншими ріжними пахощами. Відтак попросив о кусник тонкого полотна і перевязку, аби королеви перевязати ніс. Княжна принесла всьо потрібне і помагала при роботї. Дян велїв королеви положити ся в постіль; відтак попросив о локоть і перед очима королевої і княжни змірив ніс короля, що був довгий на цїлу одну стопу. Дян сам сидїв при лїжку короля, що цїлу ніч спав твердо як колода. Рано, скоро лиш король пробудив ся, велїв Дян покликати королеву і княжну і здоймив перепаску з носа короля. Сейчас побачили, що ніс став коротший і коли єго відміряли, показало ся, що був ще на пів стопи довгий. Король подав Дянови руку і сказав:

— З вас справдї дуже спосібний лїкар і ви заслужили на половину мого маєтку.

Але Дян кинув любовний погляд на дочку короля, а она спустила очи.

Король спитав єго, чи позбуде ся до другого дня свого довгого носа; але Дян відповів що то не може так скоро стати ся, бо масти не можна кождого вечера прикладати. Однакож він дає єму чесне слово, що в короткім часі буде вільний від тої поганої недуги.

— Жаль менї дуже — говорив Дян — але ще нинї мушу від'їхати, дуже важні справи спонукують мене удати ся до Мантуї. Але на всякий спосіб верну найпізнїйше за два днї.

— Добре — сказав король до секретаря — ідїть прикажіть запрягти мій повіз і велїть доктора відвезти до Мантуї.

При пращаню віткнув король Дянови в руку мішочок золота. Королева і княжна провели єго аж до дверий і просили, аби як найскорше вертав.

Приїхавши до Мантуї, дав Дян візникови кілька червінців і відослав єго назад до дому. В гостинници, до котрої заїхав, було повно людий, крик і заколот. Всї нарікали на всілякі лади, як від того нещастя освободити ся. І Дян брав участь в розмові, але не сидїв довго і вскорі пішов до своєї комнати та поклав ся спати. На другий день пішов просто до палати короля. То був великий хороший будинок, але довкола обставлений вояками. Дян спитав їх, чи вільно поговорити з королем. Вояки почали говорити між собою:

— Ага, то знов один з тих дурисьвітів, що хоче спровадити воду.

Але наш Дян не дав ся застрашити і крикнув:

— Хочу, аби мене завели до короля, а як не впустите, то нароблю крику.

(Дальше буде).

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлеї і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. **Доставці Двора царско-росийского.**

Надворні доставці кор. Вел. королїв: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, **найвисша відзнака** на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
$^1/_1$	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
$^1/_2$	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
$^1/_4$	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
$^1/_8$	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Карачч'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского,** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)